

Джим Бъчър - „Смъртоносна опасност“

Има си причини да не обичам да шофирам бързо. Една от тях е, че синята костенурка, моят безвкусно оцветен фолксваген, с който се разкарвам насам-натам, започва да дрънчи и стене опасно, ако случайно вдигна над сто километра в час. Друга причина е, че не се разбирам особено добре с техниката. Всичко, което е произведено след Втората световна война, като че ли проявява склонността внезапно да излиза от строя, когато се приближава до него. Така че по принцип гледам да шофирам много внимателно и благоразумно.

Тази вечер беше изключение от правилото.

Когато свихме зад ъгъла, гумите на костенурката изсвистяха в знак на протест, очевидно възмутени от знака, забраняващ завоя наляво. Старата кола изръмжа дръзко, сякаш усещаше какво е заложено на карта, и продължи смело да пърпори, стене и дрънчи нататък по улицата.

– Не може ли малко по-бързо? – обади се провлечено Майкъл.

Не че се оплакваше. Това беше просто въпрос, изречен със спокоен тон.

– Само ако се появи вятър, който да ни бута отзад, или започнем да се спускаме по някой хълм – отвърнах аз. – Колко остава до болницата?

Едрият мъж сви рамене и поклати глава. Той имаше от онзи тип силно прошарена коса, тъмна със сребристи нишки, която някои късметлии носеха в гените си, макар брадата му все още да имаше плътен тъмнокестеняв, почти черен цвят. Загрубялото му лице беше набраздено от бръчки – както от тревоги, така и от смях. Широките му жилести длани почиваха върху коленете му, които опираха в таблото.

– Не съм сигурен – каза ми той. – Три километра?

Погледнах с присвити очи през предното стъкло на костенурката към избледняващата светлина.

– Слънцето почти залезе. Дано не закъснеем.

– Правим каквото ни е по силите – увери ме Майкъл. – Ако Господ го пожелае, ще стигнем навреме. Ти сигурен ли си в своя... – той сви отвратено устни – ...източник?

– Боб може и да е досаден, но никога не греша – отвърнах аз, докато натисках спирачките и заобикалях боклукчийския камион. – Щом е казал, че призракът ще бъде там, значи, така ще стане.

– Господ да ни е на помощ – каза Майкъл и се прекръсти. Усетих как около него се раздвижи могъща, ведра енергия – силата на вярата. – Хари, иска ми се да поговоря за нещо с теб.

– Само не ме моли отново да отслужвам литургия – отвърнах аз с известно притеснение. – Знаеш, че ще ти откажа.

Един червен таурус ми отрязва пътя и се наложи да свия встрани, в платното за насрещното движение, преди да изляза отново пред него. Две от колелата на костенурката се отлепиха от земята.

– Идиот! – изкрещях му аз през прозореца.

– Това не означава, че не мога да те помоля – каза той. – Но не. Просто исках да знам кога ще се ожениш за госпожица Родригес.

– По дяволите, Майкъл – намръщих се аз. – През последните две седмици двамата с теб обикаляме целия град и се изправяме срещу всяко привидение и дух, които внезапно покажат грозните си муцуни. Все още не знаем каква е причината призракният свят да се разбушува така.

– Знам, Хари, но...

– В момента – прекъснах го аз – преследваме из окръг Кук една гадна дърта лелка, която може да ни види сметката, ако не внимаваме. И ти точно сега реши да ме разпитваш за любовния ми живот.

Майкъл ме погледна намръщено.

– Спиш с нея, нали? – попита той.

– Не толкова често, колкото ми се иска – изръмжах аз и преминах в насрещното платно, за да изпреваря един пътнически автобус.

Рицарят въздъхна.

– Обичаш ли я? – попита той.

– Майкъл – казах аз, – имай милост. Кой те научи да разпитваш така?

– Обичаш ли я? – повтори настоятелно той.

– Опитвам се да шофирам!

– Хари – каза Майкъл с усмивка, – обичаш ли момичето, или не? Това изобщо не е труден въпрос.

– Каза експертът – изръмжах аз.

Подминах една патрулка с около трийсет километра в час над позволеното и видях как полицаят, който седеше зад волана, примигна и разплиска кафето си, когато ме зърна да преминавам покрай него. Погледнах в огледалото за обратно виждане и видях как синият буркан на покрива на колата му започна да присветва.

– Проклятие, само това ни трябваше. Ченгетата да се втурнат по петите ни.

– Не се притеснявай за тях – увери ме Майкъл. – Просто отговори на въпроса ми.

Стрелнах го с поглед. Той беше обърнал към мен широкото си, честно лице с волева брадичка и ме гледаше с проблясващите си сиви очи. Косата му бе подстригана ниско, в стила на морските пехотинци, но си позволяваше къса воинска брада, която редовно подрязваше.

– Така мисля – отвърнах след секунда аз. – Да.

– Тогава защо не го кажеш?

– Какво да кажа? – започнах да шикалкавя аз.

– Хари. – Майкъл се намръщи и се хвана за дръжката на вратата, когато колата подскочи при преминаването си през едно хлътнало място на улицата. – Не се дръж детински. Щом обичаш жената, кажи го.

– Защо? – попитах настоятелно аз.

– Все още не си й го казвал, нали?

Аз го изгледах кръвнишки.

– И какво, като не съм? Тя го знае. Какъв е проблемът?

– Хари Дрезден – каза той, – от всички хора по света точно ти би трябвало да познаваш добре силата на думите.

– Виж какво, тя знае – рекох аз, прехвърляйки крака си върху спирачката, а след това отново върху педала на газта. – Изпратих й картичка.

– Картичка? – попита Майкъл.

– За Свети Валентин.

Той въздъхна.

– Искам да те чуя как го казваш.

– Какво?

– Кажи думите – настоя той. – Ако обичаш тази жена, защо не й го кажеш?

– Не мога ей така да казвам такива неща на хората, Майкъл. Небеса и звезди, това е...

Просто не мога, ясно ли е?

– Не я обичаш – заяви Майкъл. – Разбирам.

– Знаеш ли, това не е...

– Кажи го, Хари.

– Щом това ще те накара да ме оставиш на мира – отвърнах аз и натиснах докрай педала за газта на костенурката. Някъде в далечината зад мен се виждаше полицейската кола. – Добре. – Стрелнах Майкъл с намръщения си свиреп магьоснически поглед и изръмжах: – Обичам я. Така става ли?

Майкъл засия.

– Виждаш ли? Това е единственото нещо, което застава между вас. Ти не си от хората, които обичат да говорят за чувствата си, Хари. Или от тези, които са твърде вгълбени в себе си. Понякога просто трябва да погледнеш в огледалото и да се замислиш върху онова, което виждаш там.

– Не харесвам огледалата – измърморих аз.

– Въпреки това трябва да осъзнаеш, че наистина обичаш тази жена. Мислех си, че след Илейн ще се затвориш в себе си и никога...

Този път се ядосах не на шега.

– Аз не говоря за Илейн, Майкъл. Ако не ти отърва, разкарай се от колата ми и ме остави да свърша сам работата.

Майкъл ме погледна намръщено, по-скоро заради начина ми на изразяване, отколкото заради нещо друго.

– Става дума за Сюзан, Хари. Ако я обичаш, трябва да се ожениш за нея.

– Аз съм магьосник. Нямам време да се женя.

– Аз съм рицар – отвърна ми той. – И имам време. И си заслужава. Твърде дълго си сам. Започва да ти личи.

Отново го погледнах намръщено.

– Какво трябва да означава това?

– Напрегнат си. Сприхав. И все повече се изолираш. Трябва повече да общуваш с хората, Хари. Иначе лесно ще тръгнеш надолу по тъмната пътека.

– Майкъл – сопнах му се аз, – нямам нужда от лекции. Няма нужда да ми държиш отново речта за покръстването. Не е нужно да ме поучаваш „да се откажа от силите на злото, докато не са ме погълнали“. Отново. От теб искам само да ме подкрепиш, докато се разправям с онази твар.

Пред нас изникна болницата „Кук Каунти“ и аз направих забранен обратен завой, за да докарам синята костенурка пред входа на „Спешна помощ“.

Майкъл разкопча предпазния си колан още преди колата да спре напълно и се пресегна към задната седалка, за да вземе черната ножница, в която беше прибран огромният му меч, дълъг цял метър и половина. Слезе от колата и го закопча на кръста си. После бръкна отново в купето и извади белия плащ с пришития на гърдите от лявата страна червен кръст, и със заучено движение го преметна през раменете си. Закопча го на гърлото с друг кръст, този път сребърен. Наметалото изобщо не подходеше на бархетната му занаятчийска риза, сините дънки и работническите боти с метални бомбета.

– Не може ли да оставиш поне наметалото в колата? – оплаках се аз.

Отворих вратата, протегнах навън дългите си крака и се измъкнах от шофьорското място. След това взех от задната седалка собственото ми оборудване – новите ми магьоснически жезъл и стреляща пръчка, съвсем наскоро издялани и все още неизсъхнали по краищата.

Майкъл ме погледна с нескрито огорчение.

– Наметалото е неразделна част от работата ми, Хари, също като меча. Освен това не изглежда по-абсурдно от дрехата, която си облякъл.

Погледнах към черния си кожен шлифер, онзи с късата пелерина, която падеше върху раменете ми, и дългите поли, които се диплеха по възможно най-помпозния и

задоволителен начин около краката ми. Собствените ми черни дънки и тъмната каубойска риза бяха напълно в тон и доста по-стилни от облеклото на Майкъл.

– Че какво й има?

– Все едно е взета от снимачната площадка на „Елдорато“ – каза той. – Готов ли си?

Изпепелих го отново с поглед – на който той с усмивка обърна другата си буза – и двамата се запътихме към вратата. Чувах полицейските сирени, които се приближаваха и сигурно вече се намираха на една или две преки от нас.

– Този път сме на косъм.

– В такъв случай по-добре да побързаме. – Майкъл отметна плаща си назад от дясната ръка и отпусна длан върху дръжката на големия меч. После наведе глава, прекръсти се и промърмори: – Отче милостиви, води ни и съхрани ни в борбата със силите на мрака. Около него отново се напласти облакът енергия, който вибрираше като музика, чуваша се през дебела стена. Поклатих глава и извадих от джоба на шлифера кожена кесия, която се побираше в шепата ми. За миг се зачудих как да се справя едновременно с жезъла, гърмящата пръчка и кесията, и накрая жезълът се озова в лявата ми ръка, както беше редно, пръчката в дясната, а кесията се поклащаше, стисната между зъбите ми.

– Слънцето залезе – отроних аз. – Да влизаме.

И ние двамата, магьосник и рицар, влетяхме тичешком през входа на спешното отделение на болницата „Кук Каунти“. Появата ни привлече немалко погледи – пешовете на шлифера ми се кълбяха като черен облак зад гърба ми, а бялото наметало на Майкъл се ветрееше като крилете на ангела отмъстител, чието име носеше. Преминахме като вихър през фойето и се спряхме на първия ъгъл, където се пресичаха студените, стерилно чисти, оживени коридори.

Хванах за ръката първия санитар, който ми се изпречи на пътя. Той примигна и ме зяпна глупаво, оглеждайки ме от глава до пети – от каубойските ботуши до тъмната ми коса. После хвърли нервен поглед към жезъла и пръчката и преглътна с усилие при вида на сребърния талисман във формата на пентаграм, който се поклащаше на гърдите ми. След това обърна поглед към Майкъл – висок и широкоплещест, с ведро изражение на лицето, въпреки белия плащ и меча на бедрото му. Мъжът отстъпи нервно назад.

– М-мога ли да ви помогна?

Приковах го на мястото му с най-свирепата си и мрачна усмивка и процедих през стисналите кесията зъби:

– Здрасти. Можете ли да ни кажете къде се намира детското отделение?

Тръгнахме по пожарното стълбище. Майкъл знае много добре как техниката реагира на моето присъствие, а последното нещо, от което се нуждаехме, бе да заседнем в някой ступен асансьор, докато призракът погубва невинни животи. Майкъл вървеше пръв, поставил едната си ръка на парапета, а другата върху дръжката на меча.

Аз го следвах с пуфтене и пъшкане. Той се спря до вратата и се обърна да ме погледне, а плащът му се надипли около прасците. Трябвах ми още няколко секунди, за да успея да го настигна, задъхвайки се.

– Готов ли си? – попита ме той.

– Хркгхнгх – отвърнах аз и кимнах, без да изпускам кожената кесия от зъбите си.

После бръкнах в джоба на шлифера и измъкнах една бяла свещ и кибритена кутийка. Наложих се да оставя жезъла и пръчката на пода, за да запала свещта.

Майкъл сбърчи нос при миризмата на пушека и отвори с побутване вратата. Аз го последвах, стиснал свещта в едната си ръка, а пръчката и жезъла в другата, като погледът ми непрекъснато се местеше от коридора към пламъка на свещта и обратно. Единственото, което виждах, беше друга част от болницата. Чисти стени, чисти подове, много плочки и флуоресцентно осветление. Дългите, луминесцентни тръби примигваха

едва-едва, сякаш всичките бяха изгорели едновременно, и в коридора цареше полумрак. Дълги сенки се протягаха от инвалидна количка, оставена до една от вратите, и се събираха под редица неудобни на вид пластмасови столове, подредени покрай стената на мястото, където се пресичаха коридорите.

На четвъртия етаж цареше мъртвешка тишина. Не се чуваше жуженето на интеркоми, нито бръмченето на климатици. Нищо.